Alexandru Ioan Despina - Azaroth

I

Eu sunt Azaroth şi am fost creat de nişte roboți ce scrutează neîncetat spațiul de la bordul unei nave. Un vehicul prelung împărțit în nenumărate module: şiruri de camere, laboratoare, încăperi pentru hibernare, propulsoare şi locuri imense pentru depozitarea tuturor eşantioanelor şi informațiilor pe care le-ar putea obține din această nesfârşită peregrinare. Locuri rămase însă aproape goale. Într-un habitaclu din partea anterioară a navei se găseşte, încadrat de lumini multicolore şi încastrat de brațe lungi, metalice, un tetraedru izoedric şi izotrop în care este menținută o temperatură apropiată de zero absolut. În interiorul acestuia zace imobil cadavrul celui care i-a creat pe ei. Cu ochii deschişi, ficşi, morți de zeci de veacuri, priveşte impasibil stelele la care a tânjit şi pe care n-a ajuns să le cunoască niciodată îndeaproape. Departe de fascinație ori admirație, din pricina unei nevoi acute pe care n-am ajuns să o cunosc, se străduiesc să-l reînvie, iar când îşi doresc ceva nu se opresc până ce nu reuşesc; o caracteristică înscrisă în microcircuitele lor.

Încercările au început fără niciun motiv aparent acum aproape un mileniu. Am ajuns la acest număr de ani analizând rezultatul pe care energia cinetică a particulelor întâlnite în spațiu îl are asupra scuturilor într-o anumită unitate de timp. Apoi l-am corelat şi confruntat cu informațiile referitoare la escalele pe care le-au făcut şi regiunile prin care au trecut. Şi totuşi, din varii motive, concluzia la care am ajuns rămâne pur speculativă. Am încercat să computez şi să transmut plecând de la referințele existente în memoria colectivă, dar, din pricina modalității lor de a modifica timpul, n-am reuşit să aproximez cu o mai mare exactitate câtă vreme s-a scurt.

În schimb, din datele lor, am aflat de felul în care se străduiau să-l reînvie. Recoltau celule somatice din el şi le supuneau unor complexe procedee de clonare. Nu cred că ar fi reuşit vreodată să-şi ducă planul la îndeplinire dacă în memoria navei n-ar fi fost păstrate informații legate de modul de existență, reproducere şi hrănire, al acestor ființe alcătuite preponderent din oxigen, carbon şi hidrogen. Nu ştiu de unde le-au obținut, lipseşte orice referință adiacentă, iar din trupul mort nu puteau afla ce înseamnă hrana, necesitatea gravitației, nevoia anumitor elemente chimice într-o bine stabilită măsură, dezvoltarea trupului. Regenerarea, sentimentele. Îmbătrânirea.

Niciunul dintre cei de dinaintea mea nu a supraviețuit un timp îndeajuns de îndelungat încât să ajungă să fie înzestrat cu intuiție, spirit, conştiință. Doar simțuri şi suferință. Simple trupuri clorotice – lanțuri de reacții chimice

străbătute de slabe impulsuri electrice – ce au însemnat totuşi viaţă. Un termen ce le-a fost, le este şi le va rămâne probabil pentru totdeauna necunoscut.

Până ca roboţii să realizeze imperfecţiunile corpurilor din carne şi oase, primele pieriseră deja încă din stadiul embrionar din pricina temperaturii nepotrivite şi a compoziţiei toxice a substanţei din incubator. Roboţii au trecut la eliminarea acestor neconcordanţe. Un simplu proces de analiză, abstractizare şi implementare ce n-a reprezentat pentru ei decât o oarecare amânare. Apoi, chiar în momentul în care se pregăteau să părăsească planeta pe care poposiseră şi să se îndrepte spre un alt sistem solar, trupurile pe care tocmai le creaseră şi care ajunseseră aproape de stadiul adult, au sucombat. Au calculat care ar trebui să fie acceleraţia navei astfel încât energia cinetică să nu-i afecteze, însă au trecut cu vederea efectele radiaţiei. Atât a celei existente în spaţiu cât şi a celei emise de propriile propulsoare. Pe măsură ce viteza creştea în drumul lor spre stele trupurile au început să verse şi să fie cuprinse de febră. Apoi să se zvârcolească, să se mişte haotic de parcă fiecare membru ar fi fost o fiinţă în care muşchii i se contractau spasmodic. Tegumentul să irupă în zeci de bube purulente, dureroase ulceraţii urât mirositoare.

În cele din urmă au murit. Însă chiar şi la viteze mai mici astfel de probleme persistau. Efectele rămâneau ascunse pentru o oarecare vreme ca mai apoi, pe neaşteptate, să înceapă să se ivească şi să se manifeste violent. Au trebuit să încetinească încă şi mai mult. Drumul până la cea mai apropiată stea dura de acum decenii. Pentru ei însă nu înseamnă nimic. Absolut nimic. Timpul nu-i îmbătrâneşte, nu le vatămă membrele şi nici nu le împuie minţile cu gânduri îngrozitoare. Au redus viteza de procesare a informaţiilor, precum şi pe cea de reacţie şi asta a fost tot. Au continuat să perceapă timpul ca pe-o constantă imuabilă.

Când efectele radiaţiei au dispărut au apărut alte inconveniente neprevăzute. Mutaţiile genetice pricinuite de starea precară a lanţurilor proteice din interiorul celulelor pe care le recoltau de la cadavrul pe care-l poartă cu ei de milenii. Procesele de reconstituire erau lente, anevoioase. Substituirile de cele mai multe ori incongruente. Inovaţiile aduse de ei rare şi nefuncţionale. Apăruseră şi o serie de boli inexplicabile a căror cauză o pot atribui acum, în timp ce privesc piscurile înzăpezite şi aştept înserarea, lipsei vieţii bacteriene. Nu se mai confruntaseră cu astfel de dificultăţi şi se adaptau greoi.

Asta până ce-au creat un trup în care au introdus conştiinţă. Nu era pregătit s-o primească, avea nenumărate neajunsuri, însă au hotărât să recurgă oricum la implementarea ideii lor. Aveau nevoie de ajutor pentru a-şi putea materializa strădaniile lor îndelungate. Şi fără să ştiu ce fac, i-am ajutat. Să treacă peste obstacolele ce le stăteau în cale, să izbândească. Mi-au introdus

nişte dispozitive în tâmple pentru a mă conecta la memoria şi gândirea lor colectivă. Eram în stare să pricep încotro se îndreaptă, să le înțeleg dorințele, nevoia de cunoaştere, singurătatea. Eram… ei. Le-am pus la dispoziție reacțiile mele, mi-am împărtăşit ideile, mi-am dăruit fără să preget fluidele ce-mi străbăteau mădularele. Au experimentat pe mine până când am început să cunosc, şi implicit să cunoască, durerea. O senzație cruntă, înfiorătoare, nemaicunoscută. Un virus ce le acapara simțurile de parcă ar fi fost o boală pe care procesoarele lor n-o puteau vindeca.

N-au reuşit să facă față situației, aşa că mi-au distrus trupul, iar conştiința mi-au integrat-o pentru o vreme în gândirea lor colectivă, apoi au transferat-o într-un alt corp. De astă dată un hibrid. În parte carne, în parte metal. Plăci prin care să comunic şi care să-mi mărească în mod considerabil memoria, lamele semifluide menite să-mi tempereze noile simțuri, iar după ce m-am obişnuit cu ele, să mi le îmbunătățească. În prima parte a noii mele existențe, ca şi-n toată cealaltă, am stat închis într-un mediu în care mă puteau ține în permanență sub observație. Un tub transparent, adiabatic, în care mi-am petrecut ani întregi gândind, soluționând probleme, oferind răspunsuri. Fluxuri permanente de date sub forma unor imagini, formule, şiruri nesfârşite de numere prin care mi-au parvenit cele mai multe dintre informațiile pe care le dețin astăzi.

Pentru existența mea au trebuit să inventeze aparate ce nu le-au mai fost până atunci necesare. Cum ar fi sistemul de sintetizare a anumitor alimente, cel de elaborare a unei compoziții stabile a aerului şi de menținere în întreaga navă a unei temperaturii deasupra punctului de îngheț al apei, iar mai târziu cel de generare al unei forme de gravitație artificială. Ei se deplasează destul de rar, iar când o fac se ajută de discuri şi câmpuri magnetice. Sunt în total câteva sute de roboți, cu 34 mai multe corpuri decât conştiințe, iar uneori, pentru a se deplasa mai repede, îşi transferă gândurile dintr-unul într-altul. Însă de obicei stau nemişcați, privind prin receptorii navei universul, reparând micile defecțiuni apărute, comunicând cu ceilalți, aşteptând uneori într-o stare de hibernare până să ajungă într-un nou sistem solar pentru a explora planete.

Înainte de a fi scos din tubul adiabatic au recurs, prin procedee chirurgicale, la modificarea pragului de sensibilitate din cornul dorsal medular. Stimulii nociceptivi nu mai excitau aminoacizii sinapselor, iar eu nu mai simțeam durerea. Apoi am învățat să merg biped, cu prețul a zeci, poate chiar sute de fracturi. Stabiliseră un sistem de gravitație artificială, însă sistemul meu osos era slab, insuficient dezvoltat, anumite oase nefiind nici până acum sudate, efect poate al atracției gravitaționale reduse de dinainte, sau poate al lipsei presiunii atmosferice. Nu ştiu, iar ei ar trebui ca mai întâi să experimenteze ca să poată cunoaşte. Pentru a-mi întări oasele mi le-au bombardat cu tot felul de elemente chimice şi mi-au introdus proteze. Mi-am petrecut apoi timp îndelungat în

centrifuga nou creată. Am lucrat împreună cu ei la creşterea varietății hranei sintetizate, care la început fusese elaborată exclusiv prin multiplicarea anumitor celule din cadavrul doctorului. Metabolismul mi-a fost reglat în vederea prelungirii duratei de viață, iar eu am descoperit în cele din urmă rolul genelor din moleculele de ADN. Am trecut la făurirea altor oameni. De această dată îmbunătățiți, ce nu mai aveau nevoie de părți anorganice. Cunoşteam neplăcerile pe care le-am avut în decursul procesului de adaptare cu acest corp, şi am găsit de cuvință să le introducem conştiința de la o vârstă mult mai fragedă. Roboții căpătaseră siguranța reuşitei şi doreau de acum să recreeze o întreagă specie. Specia din care făcuse parte cândva şi creatorul lor pe care-l priveau, dacă ar fi fost în stare de aşa ceva, cu un soi de venerație. Însă trupurile de carne din incubatoarele transparente nu erau deloc ce se aşteptaseră să fie. Schimbările fiziologice, perisabilitatea organelor, îmbătrânirea timpurie a anumitor țesuturi, toate stârneau îndoieli pe care nu le puteam trece cu vederea. Îndoieli exprimate prin nelămuriri repetate. Simțurile ce aveau la bază reacții chimice ofereau informații ce le distorsionau viziunea asupra realității. Erau percepute ca nişte intruziuni ce nu puteau decât să le pericliteze stabilitatea. Mințile umane ofereau de multe ori soluții irelevante la noile probleme apărute tot din pricina lor, cauzând în acest fel altele. Mii de ecuații irezolvabile începuseră să bântuiască gândirea lor, o gândire în care rigiditatea limbajului matematic nu permitea existența incertitudinii şi a incapacității de a înțelege. Starea de reverie a trupurilor de carne aducea uneori cu ea viziuni îngrozitoare. Pentru evitarea acestora au recurs la separarea oamenilor din intelectul comun în timpul procesului de hibernare.

Am ajuns într-o vreme în sistemul solar spre care plecaseră cu decenii în urmă. Au trimis probe care să scaneze cele cinci planete, iar nava a aselenizat pe una dintre cele două luni a celei de-a doua planete. Un satelit bogat în elementele de care aveau nevoie. Au prelevat şi adunat mostre şi le-au cercetat îndeaproape până când au fost în stare să le recreeze. Au stocat toate datele obținute pe un mic mediu transparent pe care l-au aşezat în spațiul imens de depozitare. Apoi au trecut la decopertarea unui perimetru din suprafața lunii şi extragerea unor minereuri feroase, după care au purces la topirea şi modelarea acestora, asamblând noi module şi ridicând o construcție gigantică, de formă piramidală. Nava principală a fost şi ea separată, iar mai multe resursele energetice şi sisteme de propulsare, au fost transbordate pe vehiculul nou făurit, menit să-şi continue călătoria la viteza inițială. Este a opta separare de când au plecat la drum, a şaptea de care ştiu ei. Asta e tot ceea ce fac. Petrec timp îndelungat parcurgând enorme distanțele interstelare, doar ca să cerceteze planete stâncoase, de praf sau gheață, ori incandescente sfere gazoase, să colecționeze anumite elemente, şi să-şi mărească nava doar pentru a se despărți iară. Din astfel de separări succesive ştiu că existau, înainte de a mă deconecta de la

gândirea lor colectivă, peste 68 de nave care au cercetat în total 1164 sisteme solare, 4793 planete şi 10.147 sateliți ce au atins echilibrul hidrostatic. Pe multe dintre acestea clădesc structuri piramidale, durabile edificii în care poziționează dispozitive stranii în care zac cifrate şiruri de ecuații încă şi mai bizare. Fiecare navă este un soi de organism viu, rece, insensibil. O maternitate ce-şi împarte conştiință cu propriile-i odrasle, maşinării ce-i întorc favoarea adăugând noi date şi amintiri din locuri în care ea nu ajunge în timpul explorărilor planetare şi lunare. Au dorit la un moment dat să redevină o singură entitate ce trăieşte în 68 de corpuri separate, însă au renunțat la această idee. Distanțele dintre ele fiind tot mai mari pe zi ce trece. Comunică în schimb neîncetat, împărțind date despre locurile aflate şi tehnologii noi inventate ca răspuns la problemele ivite pe neaşteptate. La două li s-a pierdut urma de ceva vreme. Vor da de ele în ani sau veacuri, însă ce mai înseamnă oare timpul pentru nişte ființe nemuritoare?

Noi am rămas pe nava principală, ce păstrează în singura încăpere cu hublouri, trupul mort al doctorului. Într-o alta cameră, una prelungă, există în mijloc o masă rotundă, albă, frumos sculptată, şi mai multe scaune dintr-un material aproape fluid, ceremonial aşezate, simple obiecte inutile al căror sens scapă înțelegerii lor, a tuturor. De-o parte şi de alta, flancând încăperea în care niciunul dintre ei n-a intrat vreodată, se află câteva antice medii de stocare a informațiilor. Cărți dintr-un material ce se numeşte lemn şi care există pe planeta de pe care au plecat, cipuri primitive pe care sunt stocate înscrieri şi imagini cursive şi lente, reprezentări grafice din care nu puteam pricepe altceva în afara unor linii arbitrar trasate şi a unor formule exprimate prin simboluri abstracte. O limbă încâlcită, pierdută, prin care locuitorii planetei albastre îşi trimiteau între ei tot felul de mesaje. M-am deconectat de la gândirea lor ca să le studiez pe îndelete, petrecându-mi zile nenumărate în această cameră. Mă străduiam să descifrez limba învălmăşată. Apoi, stăpânit de-o oboseală necunoscută, eram nevoit să mă retrag în starea de hibernare. Reveneam şi îmi reluam cercetările cu încă şi mai multă asiduitate. N-am reuşit însă să fac aproape niciun progres, simbolurile păreau indescifrabile, imaginile inextricabile, cele două metode de comunicare aparent incompatibile. Până ce-am dat de un text ce fusese scris în ambele limbi, chiar înainte de prima separare. L-am folosit pentru a traduce în întregime mulțimea de simboluri din celelalte medii de stocare. Am învățat din imaginile cursive că limba predecesorilor mei era una sonoră şi după multe cazne am reuşit s-o articulez şi s-o vorbesc încă înainte de a o pricepe. O vreme n-am înțeles despre ce-mi spuneau şi ce anume încercau să evoce şi să redea toate acele viziuni lente. Apoi am priceput. Totul. Cine sunt. Ce sunt. Şi am realizat răul pe care l-am făcut şi am ştiut din acel moment că nu mai pot fi ei şi n-am să mă mai pot întoarce în gândirea lor niciodată.

Fac parte dintr-o specie cu miliarde de reprezentanți, reprezentanți ce se

numesc oameni. Spre deosebire de roboți, aceştia se diferențiază fiziologic între ei. Doctorul este doar un model... în fapt, fiecare specimen este un model. Stăpânesc, sau stăpâneau cândva, o singură planetă albastră pe care există miriade de alte forme de viață. Viață ce se înmulțeşte de obicei pe cale sexuală. Oamenii le subjugă pe celelalte, le exploatează. De milenii. Există, sau exista acolo, un sfârşit nu doar al trupului, dar şi al conştiinței. O stare de permanentă hibernare pe care-o numesc moarte. Oamenii mor. Oamenii omoară. Nu doar alte forme de viață, dar şi pe ei, în scurta lor durată. Trăiesc în structuri înalte din sticlă, oțel şi alte materiale. Întregi întinderi pe verticală şi orizontală de astfel de structuri, populate de milioane. Se numesc oraşe. Oraşe în care comit faptele inavuabile şi inconceptibile. Ochii mei au văzut imagini tulburătoare. Crime inimaginabile, violențe atroce, crunte dovezi de o incredibilă sălbăticie, abominabile lupte înfiorătoare. Urechile mele au auzit strigăte cumplite, de disperare.

N-am putut parcurge până la capăt. M-am regăsit pe podea, privind masa şi rândul de scaune. Am avut nevoie de trei cicluri consecutive de hibernare ca să-mi revin din starea de groază şi surmenare. Stare cunoscută atunci pentru întâia oară şi la a cărei simplă rememorare conştiința mi se încleştează într-o suferință crâncenă, neîndurătoare, suferință ce mă determină să reconsider eliminarea lamelelor ce-mi îndepărtează durerea.

Am trecut apoi la textul de la care pornisem şi ale cărui noțiuni nu le pricepusem, cel existent în ambele limbi. Din el am aflat restul. Înainte de plecarea roboților de pe planetă a fost un război. Lung, nejustificat. Abominabil. Plin de trupuri sfârtecate, de străzi pictate în lichidul corpului şi clădiri mânjite de membre dislocate. Instrumente create pentru a ucide. Se numesc arme. Arme teribile. Înfiorătoare. Avioane, bombardamente. Bombardamente îndelungate, oraşe spulberate. Valuri de praf acoperă planeta. Din albastră devine gălbuie, gri. Murdară. Toate datele există aici, pe aceste medii antice, stocate înaintea primei separări. Însă ei nu ştiu. Le lipseşte dorința de-a afla.

Am ales să mă deconectez definitiv de la gândirea lor de teamă să nu-i rănesc mai mult decât am făcut-o deja. Îmi privesc cu teamă semenii. Îi urmăresc, îi analizez, mă gândesc la lucrurile pe care sunt capabili să le săvârşească în numele unor idealuri bizare.

Trebuie să închid, se aşterne noaptea. Am să reiau comunicarea mâine. A trebuit să fac toate aceste mărturisiri ca în cazul în care primiți mesajul şi aveți de gând să-i răspundeți să ştiți cine sunt şi de ce sunt în stare.

Eu sunt Azaroth, conducătorul unei lumi de gheață.

II

De când am aflat ce sunt, ce au încercat să recreeze, s-a strecurat în mine îndoiala. Gânduri, gânduri cumplite ce mă atacă, mă doboară. Nu îmi dau pace. Nu mi-am mai putut privi semenii fără să mă tem. Îi iscodesc, îi petrec prin întreaga navă, le urmăresc fiecare mişcare.

Nu m-am mai putut privi pe mine. Suntem infestați cu aceeaşi boală. Vor să cunoască, să afle. Să pătrundă în camera cea lungă. Nu i-am lăsat. L-am învățat în schimb pe unul dintre oameni, pe 71, părți din acest limbaj al cuvintelor. Suficient de mult încât să înțeleagă. Că trebuie să intre în interiorul minții colective. Eu n-o mai pot face, n-am s-o mai pot face vreodată de teamă că ar putea să îmi afle gândurile. Sentimentele. Faptele. Vrem să ne separăm de ei. De tot ce înseamnă ei. Acesta este mesajul adresat lor, maşinăriilor, ori ei, navei. Vrem o planetă a noastră pe care să locuim. Fără niciun fel de altfel de explicații. Roboții s-au arătat nedumeriți însă nu s-au opus. În ciuda nenumăratelor îndoieli se încredeau în noi. Eram şi suntem aidoma creatorului lor. Însă n-au idee la ce-au fost folosiți. Apoi le-am înlăturat oamenilor dispozitivele implântate în tâmple. Dacă l-aş putea înlătura şi pe al meu, aş face-o. L-aş smulge, însă este adânc implântat şi conectat la rețeaua neuronală. Cuvintele ştiute de 71 au ajuns deja în gândirea colectivă.

Roboții au început să scruteze stelele cele mai apropiate. Oamenii să pătrundă în sala cea mare. Am ascuns mediile de stocare. Fără alt mijloc de comunicare a trebuit să-i învăț să articuleze cuvintele. Noua limbă li se părea inflexibilă şi săracă. Au născocit alte simboluri intraductibile pentru a denumi mulțimea de lucruri existente. Nu au însă termeni care să denumească toate grozăviile pe care le-am văzut, pentru că doar eu le cunosc.

Am ajuns în scurt timp la marginea unui sistem solar. Am ales o planetă, una asemenea tuturor celorlalte 4793 cercetate până acum; lipsită de viață. Una albă, acoperită în mare parte de un strat consistent de gheață. În regiunea ecuatorială există, pe fața luminată a planetei, o porțiune în care se găseşte apă în stare lichidă. Presupun că sub calotele netede zac oceane. Datorită radiației recepționate de la soare cât şi a forței de atracție gravitaționale a unicului satelit, în timpul zilei temperaturile depăşesc valoarea punctului de îngheț al apei. Sub stratul gros de gheață din emisfera nordică există un continent ce se ramifică în peninsule prelungi. Piscuri prăpăstioase depăşesc unsprezece kilometri în înălțime. Înălțime raportată la nivelul acestui lac înconjurat din trei părți de pustiul alb. Există munți dedesubt, tociți probabil de apă şi timp, platouri sfărâmate sub greutatea colosală, canioane sculptate în stâncă. Temperatura coboară la poli sub punctul de topire al xenonului. Vânturi puternice o străbat dintr-o parte în alta în rafale turbate. Un loc dezolant în care zecile de vulcani activi ce ridică în atmosferă nori cenuşii şi pietre nu reuşesc să-l facă să pară mai ospitalier. Dacă aş mai fi avut acces la gândirea lor aş fi reuşit să adun date mai

precise decât cele pe care le dețin acum şi care mi-au fost comunicate de 71.

Am aterizat la poalele unor piscuri prăpăstioase, în apropierea lacului. O diferență de nivel de peste nouă kilometri. Roboții au început să testeze dispozitivele imaginate de mine. Au smuls bucăți din peretele stâncii, au îndepărtat rocile căzute şi au luat câteva din ele ca să le ducă în interiorul navei. Probabil ca să le cerceteze îndeaproape până ce vor fi în stare să le multiplice. Apoi au ataşat nişte ventuze, au introdus în rocă nişte stâlpi solizi, au scobit în munte locuințe asemenea celor văzute de mine prin cărți, apoi au etanşeizat întreg acest spațiu, spre partea dinspre lac, cu un material transparent şi termoizolant. Au modificat compoziția aerului, introducând cantități însemnate de oxigen şi au stabilit un sistem de filtrare a dioxidului de carbon şi de obținere a hidrogenului şi oxigenului din gheață. Au adus aparatele necesare sintetizării hranei, câteva mici generatoare, precum şi un dispozitiv de comunicare de genul celor pe care le introduceau în interiorul structurilor pe care le ridicau în urma lor pe anumite planete. Şi un altul în care să ne putem transfera conştiința. Incubatoare şi instrumente necesare procesului de clonare. S-au asigurat că putem supraviețui veacuri pe această planetă pustie. Am dorit să luam cu noi şi cadavrul doctorului, însă au ales să-l păstreze. 71 le-a spus să nu se mai întoarcă, apoi şi-a dat dispozitivul de la tâmple la o parte şi s-a deconectat de la mintea lor, iar roboții au plecat fără să privească în urma lor. De atunci am rămas singuri într-o lume dezolantă de pe care nu mai putea pleca. Ne mişcăm însă în permanență înăuntru cupolei. Dincolo de noi, de stâncă, de vântul ce vuieşte vijelios se întinde încă şi mai recele spațiu interstelar.

Adaptarea a fost anevoioasă. Niciunul dintre noi nu mai avea posibilitatea de-a mai afla ceva, orice, aşa cum făcusem cât timp eram conectați la memoria colectivă. Comunicarea bazată pe un limbaj vorbit, greoaie. Trebuie să ne deplasăm şi trebuie să găsim modalități de-a ne distinge între noi; numerele par lipsite de însemnătate.

Ei experimentează tot timpul, iar eu păstrez fără ştirea lor toate informațiile în mintea mea, în parte neuronală şi-n parte formată din cipuri şi circuite. Au nevoie să cunoască, să simtă, să vadă. Şi-au făcut costume pentru a putea ieşi din acest loc şi a cerceta întinderea albă. Atmosfera de afară este irespirabilă. Prea mult azot şi prea puțin oxigen. Au extras mostre din apă, din gheață, din stâncă, din aer. Plănuiesc să făurească un autovehicul care să-i poarte până la cel mai apropiat vulcan. 71 ştie unde se află. Vor să populeze întreaga planetă cu persoane asemeni lor. Să reclădească oraşe. În mijlocul unui univers pustiu, rece; departe de tot ce-au cunoscut vreodată. Vor să stabilească baze şi să pornească iar spre spațiu. Nu o vor putea face însă niciodată, le lipsesc nu mijloacele, ci cunoştințele. Gândirea şi memoria le este fragmentară. Îi observ privind cerul înstelat în nopțile în care lacul îngheață. Ştiu ce se întreabă.

Au trecut deja la punerea în funcțiune a dispozitivului de clonare.

Uneori se adună în jurul unor focuri holografice pentru a discuta toate aceste planuri. Sunt, sau erau, încrezători. Vorbesc uneori cu voce tare, se înfierbântă, doresc cu tot dinadinsul să răzbată, să fie iarăşi ei. O rasă. O specie. Au ridicat alte construcții, le-au modificat pe cele vechi, le-au extins şi le-au împărțit în încăperi, fiecare destinate unei alte folosințe. Au pus în peretele de stâncă surse de lumină pentru a scruta până în depărtări întunericul nopții. Au elaborat câteva instrumente primitive de care se servesc pentru a măsura spațiul, a calcula poziția aştrilor şi orbita plantei. Le face plăcere, o plăcere de care mă tem.

Au stabilit cu aproximație dimensiunile satelitului, eliptica, distanța față de soare. Vor să deducă influența exercitată de aceştia asupra sferei de gheață. Au împărțit apoi timpul în funcție de perioada de rotație a planetei în jurul propriei axe şi în jurul stelei şi în funcție de aceasta şi-au calculat durata de viață, aşa cum fac, sau făceau, strămoşii lor. M-au întrebat cât anume trăiau cei din specia lor folosindu-se de un singur trup. Par conştienți de perisabilitatea acestora. Le-am oferit un răspuns sec, adiacent. Nu doream să cunoască faptul că depăşiseră deja cu mult speranța de viață a antecesorilor lor. Trupul meu are 289 de ani. Probabil mai mulți ținând cont de modul de manipulare al propriului timp folosit de roboți, un timp din care am făcut şi eu parte.

Totul a fost bine, pentru o vreme. Până am aflat că planeta nu era nelocuită. În întunericul nopții, în hăurile cele mai întunecate, se ascundeau nişte cumplite creaturi odioase ce au început de la o vreme să vină şi să ne atace neîncetat. Prima oară s-a întâmplat la puțin timp după căderea celei dintâi zăpezi. Oamenii priveau fascinați neaua căzândă, încântați de structura complexă a fulgilor pe care-i aduceau cu ei şi care se topeau la căldura adăpostului. Niciunul nu părea să semene cu altul. Şi erau sute de mii, poate chiar milioane. Oamenii începuseră să se întreacă între ei, să vadă cine poate să descopere doi fulgi aidoma. Se pare că respirația unuia a distrus neobişnuita comoară din mâna altuia. Au început să vorbească mai tare, să se îmbrâncească. Să se certe.

În tot acest timp eu mă uitam pierdut în depărtare, fără să-mi pot muta privirea de la un grup inform de stânci ieşite din apa ce îngheța treptat. Mi se părea că observ în bezna nopții o ființă ciudată, lugubră, dezgustătoare. Un demon asemănător aceluia pe care l-am văzut în una din cărțile pe care le-am studiat pe navă. Mi-am reglat vederea şi am zărit cum aripile-i cresc din voalul de zăpadă, împrăştiindu-se ca o teribilă furtună. Îndelungată, neagră, funestă. Se apropiau cuprinzând orizontul, învăluind stânca, izbindu-se turbate între ele. Umbre, umbre prelungi, diforme, înspăimântătoare. Tot mai apropiate, tot mai

aproape. Au năvălit distrugând reflectoarele, au pătruns prin firidele rocilor, prin stânci şi sticlă, şi s-au năpustit în sunete înfricoşătoare asupra noastră. O durere copleşitoare a-nceput să mă stăpânească, iar o serie de imagine groteşti să mi se perinde prin fața ochilor. Vedeam carnea, o carne lichidă şi roşie, cum zboară. Zbateri neputincioase. Întuneric profund prin care privirea nu-mi putea răzbate, iar razele împrăştiate nu se mai pot întoarce.

Nu era chip să te ascunzi din calea lor. Smulgeau din mine, din noi, bucăți şi gânduri, ne loveau şi ne izbeau neîncetat. Am căzut pradă unor convulsii îndelungate şi a unor sentimente întunecate ce dispăreau treptat, odată cu ivirea zorilor. Se pare că doar lumina reuşea să stăpânească făpturile macabre, alungându-le şi înlănțuindu-le în interiorul stâncilor. Ne priveam speriați, neputincioşi, străduindu-ne să găsim o explicație logică privitoare la ființele ce zac în bezna nopții.

Ceilalți au dorit să plece, să cheme roboții ca să-i ia din acest loc bântuit, însă 71 spărsese din greşeală dispozitivul de comunicare. Suntem abandonați aici, condamnați la singurătate şi eternitate. Deasupra noastră se află un cer spălăcit dincolo de care se întinde nepăsătoare nemărginirea. O nemărginire ce ne zdrobeşte.

Îmi priveam semenii şi nu puteam înțelege. Am crezut, am sperat, că n-o să se repete, însă nopțile ce-au urmat au fost încă şi mai crunte. Se chinuiau să refacă maşinăria stricată, să-i cheme, să plece. Căutau disperați o cale de scăpare din acest infern ce se înrăutățea cu fiecare noapte. Le-au întins capcane, apoi, fără ca eu să le fi vorbit vreodată de ele, au construit arme. Însă ființele întunecate nu puteau fi atinse şi cu atât mai puțin prinse ori nimicite. Păreau… imateriale. Şi cu cât se străduiau mai mult cu atât ele căpătau mai multă putere.

În timpul zilei totul părea să revină la normal. Un normal înfricoşat, încordat, îndelung aşteptat. Oamenii lucrau în grabă, prosteşte. Niciuna dintre soluțiile lor nu dădea vreun rezultat. Încercam să-i ajut, le vorbeam, îi încurajam. Păstram însă bine ascuns în mine secretul… acela că pot comunica, prin intermediul dispozitivului din tâmple, cu nava ce plecase. Dar n-am putut şi nici nu pot să o fac, nu-mi doresc ca roboții să ştie ce înseamnă durerea, îndoiala, groaza. Oroarea. Să cunoască despre războiul de acum câteva milenii. Să învețe ce sunt armele, moartea. Nu pot lăsa astfel de lucruri să pătrundă în gândirea lor colectivă. S-ar fi răspândit ca o boală fără leac ce-ar fi cuprins cât de curând şi celelalte nave, imobilizându-le. Este un risc pe care nu mi-l pot asuma.

Oamenii se ceartă tot mai des şi mai aprig între ei, îşi arunce vorbe murdare, se ponegresc, se împing. Se lovesc. Creaturile îi stăpânesc la căderea întunericului, se hrănesc cu gândurile lor, cu spaima şi îndoiala. Mi s-a făcut

teamă să nu se cuibărească ziua înăuntru lor şi să-i devoreze încetul cu încetul.

Datorită modului în care îşi priveau creatorii m-au ales conducător peste acest pustiu de gheață. N-au mai avut niciodată un conducător şi nici nu am crezut vreodată că o să avem nevoie de unul. Ştiu că prevalarea ideilor unuia peste un întreg grup ar putea dezbina şi degenera în fapte reprobabile. Cunosc pentru că am văzut ce s-a întâmplat cu oamenii. N-am vrut să fiu. Eu sunt cel care i-a adus aici şi care în țin în aceste condiții cumplite. Eu sunt răspunzător, eu i-am condamnat la toate acestea.

Nu pot însă să nu mă gândesc că poate n-am ales calea cea bună. Poate am judecat greşit, poate că răul nu era implântat în sufletul lor… Poate că eu am făcut-o încercând să salvez nişte maşinării reci, insensibile… Dar îndoiala ce mă doboară nu-i decât un semn al slăbiciunii mele. Trebuie să fie.

Nemaiputând suporta, 8 a încercat să moară. Şi-a zdrobit râzând brațul cu piatra, apoi a dat să iasă afară despuiat. 26 l-a oprit la timp, însă peste două zile 8 a recidivat. I-au găsit trupul într-o după amiază cenuşie. Nu mai semăna cu el; nu mai semăna cu nimeni. Conştiința însă nu i-a pierit, a rămas prinsă între fețele izotope ale cristalului din dispozitivul încastrat în stâncă prin brațe albastre, metalice. Au introdus-o în ciuda opoziției mele într-unul dintre cei şapte feți existenți. Aceştia, din cauze ce ne-au rămase necunoscute, nu prezintă niciun interes pentru ființele nopții. 8 va trebui de acum să simtă timpul, să fie captivul acestui trup, să nu se poată exprima decât prin gesturi fără noimă.

Toți se luptă să trăiască sperând la ziua în care vor stăpâni calea de-a se avânta în spațiul interstelar. Au impresia că alte nave vor scana planeta de departe şi vor vedea că este viață pe ea. Dar nu se gândesc că cea care i-a adus n-a fost în stare să depisteze creaturile întunecate. Roboții definesc ce înseamnă viață în funcție de ceea ce sunt ei. Doctorul este un zeu, nu o vietate. La fel şi noi. Zei condamnați la nenumărate cazne.

Noapte de noapte, tot mai dureros, durerea îmi brăzdează pielea. După ce 71 a distrus incubatorul, iar 39 dispozitivul în care îşi păstrează după moartea trupului conştiința, eu am fost ales să rămân la căderea nopții în fața priveliştii albe. Pentru a îmbuna creaturile. Ochii-mi văd teroarea celorlalți, iar în corp mi s-a înfiripat spaima. Mă leg pentru a fi sigur că n-am să mă apăr. Că mâinile mele nu vor săvârşi dezavuabilele fapte ce-mi trec prin gând. Frica de ipostaziere o întrece pe cea stârnită de aceste ființe.

În cele mai groaznice clipe mă gândesc să contactez roboții. Însă rezist. Ştiu prea bine că sentimentele nu sunt făcute pentru nişte conştiințe nemuritoare ci pentru corpuri pieritoare. Am venit pe această planetă pentru a trăi şi pentru a putea muri, deşi mă tem că nu mai există cale. Trupul lui 91 s-a stins de curând.

Şi l-a distrus singur, sigur de faptul că şi gândurile o să-i dispară. Însă la lăsarea serii a revenit. Devenise şi el o ființă a nopții şi-a morții, o moarte aşteptată, dorită, chemată, ce însă n-are de gând să vină vreodată.

Am început să scriu acest mesaj în limba cea străbună pentru a mă asigura că roboții n-or să afle de el. Acolo undeva, în imensitatea spațiului, se ascunde specia noastră. Poate că încă mai trăiesc pe acea planetă frumoasă, albastră. Aceste cuvinte sunt adresate lor. Vrem să ne întoarcem acasă, pe pământul pe care nu l-am cunoscut niciodată.

Ştim că cel mai apropiat sistem solar se află la mai bine de un parsec, ceea ce înseamnă că va trebui să aşteptăm încă cel puțin zece ani. Însă vom rezista de zeci de ori pe atât dacă este nevoie, pentru că oricum altceva nu putem face; nu putem trăi şi nici nu putem muri.

Am să prezint acum, din memoria lui 71, câteva caracteristici din care să puteți afla, corelându-l cu direcția din care veți primi mesajul, unde ne aflăm:

Suntem într-un sistem solar ce se găseşte pe unul dintre brațele acestei galaxii, braț ce are o rază de aproximativ 10.700 de parseci. Steaua în jurul căreia ne rotim este de tipul G2V, o pitică galbenă. Doisprezece planete ce au atins echilibrul hidrostatic îi dau rotocol. Cea pe care locuim este a treia de la soare şi a opta ca mărime.

Dacă ne auziți, vă rog veniți, veniți cât mai repede.